

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์ ความเจริญทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเรียนแบบในทางที่ผิด ๆ และในขณะเดียวกัน วัฒนธรรมทางตะวันตกก็เข้ามาสู่ประเทศไทยและขัดต่อคุณธรรมความดีงามของสังคมไทย จากความเจริญทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์จึงก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม ส่งผลกระทบต่อการเรียนและการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนนักศึกษา^๑

นักเรียนไทยในปัจจุบันจะเห็นได้ว่า นักเรียนเริ่มมีแนวคิดและพฤติกรรมที่เสื่อมถอยจากคุณธรรมอันดีงามของสังคมไทย ทำตัวออกห่างจากหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา ขาดหลักเหตุและผลในการตัดสินใจ ไม่สามารถวางตนให้เหมาะสมตามสถานะและวุฒิภาวะของตนเอง มีการใช้จ่ายทางสถานการณ์เงินฟุ่มเฟือยโดยไม่รู้จักประมาณ แสดงออกถึงความไม่เคารพยำเกรงต่อครูบาอาจารย์และผู้อาวุโส ไม่รู้จักกาลเทศะ แบ่งเวลาไม่เป็น ปฏิบัติตนคล้อยตามกระแสสังคม และไม่รู้จักเลือกคบบุคคลตามความเหมาะสม

สถานศึกษาก็มีความสำคัญอยู่ในระดับหนึ่ง ที่จะสามารถสั่งสอนอบรมบ่มเพาะให้กับนักเรียนนักศึกษาเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมได้แล้ว ยังไม่พอ ต้องมีความดีควบคู่ไปพร้อม ๆ กัน เพราะถ้ามีแต่ความรู้ความสามารถแต่ยังขาดความดี ไม่เป็นผู้รู้จักเหตุ ไม่รู้จักผล ไม่รู้จักตน ไม่รู้จักประมาณ ไม่รู้จักกาล ไม่รู้จักชุมชน ไม่รู้จักเลือกคบบุคคลแล้วในอนาคตก็อาจนำความรู้ที่มี สร้างความวิบัติเสียหายให้กับตนเอง สังคม และประเทศชาติได้

^๑ สุทธิพงษ์ ศรีวิชัย, “ภาวะผู้นำของผู้บริหารการศึกษาตามหลักพระพุทธศาสนา”, วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์, ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ (พฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๕๗): ๗๗.

ในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ที่จะสามารถพัฒนานักเรียนนักศึกษาให้เป็นคนดีตามความหมายทางพระพุทธศาสนา มีความองค์ความรู้และสามารถประพัตติตนให้ถูกต้องดีงามทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ครองตนได้และเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์หรือเป็นคนดีแท้ นำไปสู่ความเจริญความก้าวหน้า^๒

หลักสัปปริสธรรม ๗ เป็นหลักธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ในอัมมัญญสูตร ๗ ประการ คือ ๑) เป็นธรรมมัญญู รู้จักธรรม ๒) อตถัญญู รู้จักอรรถ ๓) อตตัญญู รู้จักตน ๔) มัญญุตัญญู รู้จักประมาณ ๕) กาลัญญู รู้จักกาล ๖) ปริสสัญญู รู้จักบริษัท ๗) ปุคคัลโปปปริญญู รู้จักเลือกคบคน^๓

จึงเป็นหลักธรรมที่ควรนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ ขึ้น อันได้แก่ ขั้นที่ ๑) อัมมัญญูตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ รู้จักหลักการ รู้ความจริง เช่น รู้ว่าอะไรคือความสุข อะไรคือความทุกข์ รู้ว่าอะไรคือต้นเหตุของปัญหา รู้จักว่ากำลังเรียนรู้เรื่องอะไร อะไรคือสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ขั้นที่ ๒) อตถัญญูตา คือ ความเป็นผู้รู้จักผล รู้จุดมุ่งหมาย เช่น ประโยชน์ที่จะได้รับคืออะไร ผลที่เกิดจากการกระทำเป็นข้อดีหรือข้อเสีย จะมิ่งมงคลอะไรที่จะเกิดขึ้น ขั้นที่ ๓) อตตัญญูตา คือ ความเป็นผู้รู้จักตน รู้จักตัวเอง สถานะ วุฒิภาวะ กำลัง ความสามารถ แล้วทำให้ถูกต้อง เช่น รู้ว่าตนเองอยู่ในวุฒิภาวะใด มีความสามารถด้านไหน มีสถานะสติปัญญามากน้อยแค่ไหน ขั้นที่ ๔) มตตัญญูตา คือ ความรู้จักประมาณ ความพอดี พองาม ไม่ฟุ่มเฟือย เช่น รู้จักประมาณในการใช้จ่ายทรัพย์ รู้จักประมาณในความสันโดษ รู้จักยินดีในสิ่งที่มีอยู่ ขั้นที่ ๕) กาลัญญูตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเวลาที่เหมาะสมในหน้าที่ ในการทำงาน เช่น รู้จักว่าเวลาไหนควรเรียน รู้จักว่าเวลาไหนควรทำงาน รู้จักว่าเวลาไหนควรทำบุญ ประกอบพิธีกรรมในทางศาสนา ขั้นที่ ๖) ปริสสัญญูตา คือ ความเป็นผู้รู้จักชุมชน สังคมต่าง ๆ กิริยามารยาท ที่ควรปฏิบัติต่อกลุ่มคน ปฏิบัติตามชุมชนนั้น ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสมดีงาม เช่น รู้จักว่าชุมชนนั้น ๆ มีขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างไรก็ควรปฏิบัติตามชุมชนนั้น ๆ รู้จักว่าสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ เขามีกิริยามารยาทเป็นอย่างไรก็พึงปฏิบัติตามอย่างนั้น รู้จักการเข้าหาชุมชนนั้น ๆ อย่างเข้าใจ และถูกต้องดีงาม ขั้นที่ ๗) ปุคคัลโปปปริญญูตา คือ รู้จักเลือกคบบุคคลตามความแตกต่าง อหยาศัย และคุณธรรม เช่น รู้จักว่าควรคบบุคคลเช่นใดจึงเหมาะสมถูกต้องและดีงาม รู้จักว่าบุคคลนั้น ๆ

^๒ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต), **ธรรมบุญชีวิต**, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ, ๒๕๔๗), หน้า ๑๔.

^๓ อ.ส.ต.ด.ก.(ไทย) ๒๓/๖๘/๑๔๓-๑๔๖.

มีอศยาศัยและคุณธรรมยิ่งหย่อนอย่างไรและควรปฏิบัติต่ออย่างไรจึงจะเหมาะสมดิงาม รู้จักประเภทของแต่ละบุคคลว่าควรคบหาหรือไม่อย่างไร^๔

คนที่จะเป็นคนดีได้ จึงต้องอาศัยหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้ามาขัดเกลาหล่อหลอมให้เกิดการเรียนรู้และนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนและการดำเนินชีวิตในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสมและดิงาม เพื่อให้ไม่ขัดต่อหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาและสังคมไทย จึงต้องอาศัยหลักสัปปุริสธรรม ๗ ประการ ซึ่งเป็นหลักธรรมสำหรับสัตบุรุษหรือหลักธรรมสำหรับคนดีเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และเพื่อเป็นการพัฒนาเด็กนักเรียนให้เป็นไปตามแผนพัฒนาการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรม มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุข ในสังคม” ซึ่งจะต้องมีความสมบูรณ์ด้านสติปัญญา ร่างกาย คุณธรรมจริยธรรม และการอยู่ร่วมกับสังคมไปพร้อม ๆ กัน^๕

ดังนั้น หลักสัปปุริสธรรม จึงเป็นหลักธรรมสำหรับคนดี หลักปฏิบัติสำหรับเป็นคนดี หรือคุณธรรมที่ปฏิบัติให้เป็นคนดี เป็นคนดีโดยแท้ หรือเป็นคนดีโดยสมบูรณ์ มี ๗ ประการ ประกอบด้วย ๑) อัมมัญญตา คือ รู้จักธรรมคือเหตุ ๒) อตถัญญตา คือ รู้จักธรรมคือผล ๓) อตตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักตน ๔) มัตตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักประมาณ ๕) กาลัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักกาล ๖) ปริสสญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักชุมชน ๗) ปุคคัลโปปญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเลือกคบบุคคล^๖

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า นักเรียนนักศึกษาควรได้รับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้และควบคู่กับการขัดเกลาจิตใจในการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา เพื่อพัฒนาตนให้เป็นคนดีคนสมบูรณ์แบบ คนที่สังคมและประเทศชาติต้องการ รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จักกาล และรู้จักการวางตนในสังคมตลอดทั้งเลือกคบบุคคลให้เหมาะสมตามสถานะของตนเองและนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสมดิงาม

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทางผู้วิจัย จึงมีแนวคิดที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา และนำไปเป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาการ

^๔ วิรัช ธีรพันธุ์เมธี, พุทธปรัชญาการปกครอง, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมิกจำกัด, ๒๕๔๖), หน้า ๗๓-๗๕.

^๕ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ, แผนพัฒนาการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ, ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๔). [ออนไลน์], แหล่งที่มา: www.bps.sueksa.go.th, [๒๑ /ก.ย./๒๕๖๐].

^๖ จรัส พยัคฆราชศักดิ์และคณะ, คู่มือการสอนวิชาพระพุทธศาสนา ม.๓, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด, ๒๕๕๑), หน้า ๕๙.

จัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ของนักเรียนในโรงเรียนให้มีความสุขในการเรียนและการดำเนินชีวิตให้มีประสิทธิภาพต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา

๑.๒.๒ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนทางการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา เป็นอย่างไร

๑.๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มุ่งศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา จึงได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยไว้ดังนี้

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๓๔ คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๓๔ คน

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่จะศึกษามีดังนี้

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา จำแนก ๗ ประการ

๑) อัมมัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ

- ๒) อุตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักผล
- ๓) อัตตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักตน
- ๔) มัตตัญญตา คือ ความรู้จักประมาณ
- ๕) กาลัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเวลาที่เหมาะสม
- ๖) ปริสสัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักชุมชน
- ๗) ปุคคลปโรปัญญตา คือ รู้จักเลือกคบบุคคล

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา ก่อนเรียนและหลังเรียน

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ ตำรา คัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา งานวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้และหลักสัปปุริสธรรม ๗ ประการ ได้แก่ ๑) อัมมัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ ๒) อุตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักผล ๓) อัตตัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักตน ๔) มัตตัญญตา คือ ความรู้จักประมาณ ๕) กาลัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเวลาที่เหมาะสม ๖) ปริสสัญญตา คือ ความเป็นผู้รู้จักชุมชน ๗) ปุคคลปโรปัญญตา คือ รู้จักเลือกคบบุคคล

อีกทั้งยังศึกษาเนื้อหาของหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) พุทธศักราช ๒๕๕๒ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เพื่อนำมาทำคู่มือการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาพระพุทธศาสนา ส ๒๑๑๐๑ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในหน่วยการเรียนรู้ที่ ๘ ประวัติ ความสำคัญและการปฏิบัติตนในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ๔ เรื่อง ได้แก่ ๑) วันมาฆบูชา ๒) วันวิสาขบูชา ๓) วันอาสาฬหบูชา ๔) วันเข้าพรรษาและวันออกพรรษา

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านพื้นที่

ผู้วิจัยได้ทำในขอบเขตโรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

๑.๕.๑ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การกำหนดวิธีการในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอน การสร้างแผนและแบบทดสอบ ตลอดจนทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สามารถพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพ และดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมและเป็นที่ต้องการของสังคมและประเทศชาติได้อย่างมีความสุข เป็นไปในทิศทางที่ดีงาม มีคุณธรรม จริยธรรม

หลักสัปปริสธรรม หมายถึง หลักธรรมสำหรับคนดีหรือหลักธรรมที่นำไปสู่การเป็นคนดีอย่างสมบูรณ์แบบเป็นสิ่งที่ต้องการของสังคมและประเทศชาติ เป็นหลักธรรมที่ควรมีอยู่ในจิตใจ และควรแก่การคบหาสมาคมด้วย มี ๗ ประการ

๑. ฉัมมัญญุตตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ รู้จักหลักการ รู้ความจริง เช่น
 - ๑) รู้ว่าอะไรคือความสุข อะไรคือความทุกข์
 - ๒) รู้ว่าอะไรคือต้นเหตุของปัญหา
 - ๓) รู้จักว่ากำลังเรียนรู้เรื่องอะไร อะไรคือสิ่งที่กำลังเรียนรู้
๒. อัตถัญญุตตา คือ ความเป็นผู้รู้จักผล รู้จุดมุ่งหมาย เช่น
 - ๑) ประโยชน์ที่จะได้รับคืออะไร
 - ๒) ผลที่เกิดจากการกระทำเป็นข้อดีหรือข้อเสีย
 - ๓) จะมีองค์ความรู้อะไรที่จะเกิดขึ้น
๓. อัตตัญญุตตา คือ ความเป็นผู้รู้จักตน รู้จักตัวเอง สถานะ วุฒิภาวะ กำลังความสามารถ แล้วทำให้ถูกต้อง เช่น
 - ๑) รู้ว่าตนเองอยู่ในวุฒิภาวะไหน
 - ๒) มีความสามารถด้านไหน
 - ๓) มีสถานะสติปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน
๔. มัตตัญญุตตา คือ ความรู้จักประมาณ ความพอดี พองาม ไม่ฟุ่มเฟือย เช่น
 - ๑) รู้จักประมาณในการใช้จ่ายทรัพย์
 - ๒) รู้จักประมาณในความสันโดษ
 - ๓) รู้จักยินดีในสิ่งที่มีอยู่
๕. กาลัญญุตตา คือ ความเป็นผู้รู้จักเวลาที่เหมาะสม ในหน้าที่ ในการทำงาน เช่น
 - ๑) รู้จักว่าเวลาไหนควรเรียน
 - ๒) รู้จักว่าเวลาไหนควรทำงาน
 - ๓) รู้จักว่าเวลาไหนควรทำบุญ ประกอบพิธีกรรมในทางศาสนา

๖. ปริสัญญูตา คือ ความเป็นผู้รู้จักชุมชน สังคมต่าง ๆ กิริยามารยาทที่ควรปฏิบัติ ต่อกลุ่มคน ปฏิบัติตามชุมชนนั้น ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสมดังาม เช่น

๑) รู้จักว่าชุมชนนั้น ๆ มีขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างไรก็ควรปฏิบัติตามชุมชน นั้น ๆ

๒) รู้จักว่าสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ เขามีกิริยามารยาทเป็นอย่างไรก็พึงปฏิบัติตาม อย่างนั้น

๓) รู้จักการเข้าหาชุมชนนั้น ๆ อย่างเข้าใจและถูกต้องดังาม

๗. ปุคคลโปปรัญญตา คือ รู้จักเลือกคบบุคคล ตามความแตกต่าง อหัยาศัย และ คุณธรรม เช่น

๑) รู้จักว่าควรคบบุคคลเช่นใดจึงเหมาะสมถูกต้องและดังาม

๒) รู้จักว่าบุคคลนั้น ๆ มีอหัยาศัยและคุณธรรมยิ่งหย่อนอย่างไรและควรปฏิบัติ ต่ออย่างไรจึงจะเหมาะสมดังาม

๓) รู้จักประเภทของแต่ละบุคคลว่าควรคบหาหรือไม่ควรคบหาอย่างไร

วิชาพระพุทธศาสนา หมายถึง วิชาที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามเนื้อหาทาง พระพุทธศาสนา หรือ รายวิชาหนึ่งในหลักสูตรพระพุทธศาสนาที่คณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดไว้ ในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ และ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มองเห็นคุณและโทษ ประโยชน์และสิ่งที่ไม่ใช่ประโยชน์ เพื่อนำมาพัฒนา ตนเองและสังคมตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาและใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวัน ได้อย่างมีความสุข และเป็นคนดีตามที่ประเทศชาติ สังคมต้องการ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ หมายถึง นักเรียนที่จบระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ มาแล้ว มีอายุอยู่ระหว่าง ๑๒-๑๔ ปี และจัดอยู่ในลำดับการศึกษาช่วงชั้นที่ ๓ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓) มีการเรียนการสอน ๓ ปี จึงจะจบในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้

โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) หมายถึง โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในบ้านเลขที่ ๒๐๕/๑ ซอย ๒๐ ถนนมิตรภาพ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา รหัสไปรษณีย์ ๓๐๐๐๐ โทรศัพท์ ๐๔๔-๒๑๓๒๕๓ โทรสาร ๐๔๔-๒๑๓๒๕๓ สังกัดเทศบาลนครนครราชสีมา กรมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ด้วยการเช่าที่ธรณีสงฆ์ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) สังกัดสำนักการศึกษา เทศบาลนครนครราชสีมา มีอาคารเรียน ๔ ชั้นทั้งหมด ๓ หลัง มีจำนวนครูและบุคลากรทางการศึกษา ๓๗ คน เปิดทำการสอนระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๑๔ ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น ๔๙๙ คน

๑.๗ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๗.๑ ทำให้ทราบผลที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา

๑.๗.๒ ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเทศบาล ๕ (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

๑.๗.๓ ทำให้สามารถนำผลวิจัยไปเป็นแนวทางสำหรับครูเพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาพระพุทธศาสนา รายวิชาอื่น ๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

๑.๗.๔ นักเรียนมีความรู้ในบทบาท หน้าที่ของตนเองตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรายวิชาอื่น ๆ ตลอดทั้งดำเนินชีวิตประจำวันตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ ของนักเรียนได้